

תפארת ענין

הקולן ענין ענין
קולן ע"פ 392
שבת פרשת "וישב"
שבת תשע"ח

הקולן מקדיש לע"נ
יוסף בן רבקה ד"ל
מאר בן מהל זכור זוארי ד"ל
שלמה מדרש בן מנוטאב ד"ל
שושנה בת אסתר ד"ל

ע"ש חצדיק חמלוב"ן רבי יגון חורי זצוק"ל, זיע"א
יוצא לאור ע"י ארגון "ח"י יגון" טל: 03-6182992 פקס: 077-2182992

מטעמים לשולחן

והנה אורחן ישמעאלים באה... וגמליהם נשאים נכאת וצרי ולט (מ,מ)

למה פרסם הכתוב את משאם? להודיע מתן שכרן של צדיקים, שאין דרכן של ערביים לשאת אלא נפט ועטרן שריתן רע, ולזה נודמנו בשמים שלא יזק מריח רע (ס"ו). יוסף, העושה את דרכו למצרים כדי להיות בה עבד, זוכה לנס מיוחד המונע ממנו להריח ריח רע בדרכו לשם, על ידי הצרי והלט שנושאים הערביים. לכאורה נראה, שאין חשיבות לענין זה פקוט, בשעה של עזר נורא כל כך, יוסף בן הזקונים, אשר במשך היום כולו יושב ולומד תורה עם אביו, שקיבל את תורתו מיישיבת שם ועבר, מתגלגל והופך לעבד נרצע במצרים, במקום השמא ביותר שקיים ביולם! וכי הבעיה שמעיקה על ליבו בשעה זו היא הריח הרע שרית בדרכו לשם? מתרצים בעלי המוסר, שעל אף שיוסף צועד כעת לקראת שנות ענייים במצרים, רצה הקב"ה להזכיר לו שאין הוא נעזב, חלילה, ליד המקרה, אלא כל פרט ופרט מן המתרחש אתו הריהו בהשגחה פרטית, ואפילו הריח שילוח אתו בדרכו למצרים מושיח ומדוקדק, כך שבמקום נפט ועטרן, נושאים הערביים צרי ולט. באותה מידה, אף אדם שחלה, ל"ע במחלה קשה, צריך לזכור כי אין הוא נתון לשליטתם של הרופאים, אשר ברצונם יעזרו לו וברצונם יכאיבו וייסרו אותו לשוא, אלא כל דקירה ודקירה מדוקדקת ונעשית בהשגחה פרטית. כל תרופה ותרופה עושה את דרכה בתאי גופו בדייק בהתאם למה שקבע הקב"ה, ואפילו פרטים קטנים, כמו: חיוך של רופא, אינם נעשים מאליהם, אלא אך ורק לאור השגחתו הפרטית של הבורא יתברך. גם אדם טיבל אינו נעזב, חלילה וחס, ליד המקרה, אלא כל מה שקורה לו הוא בהשגחה פרטית מדוקדקת. נאמר (תהילים ק"ג, ו-ז): "דום על כל גויים ה' על השמים כבודו, מי כה' אלקינו המגבילה לשבת, המשפילה לראות בשמים ובארץ". בפסוקים אלו נעזב ויכח בין עם ישראל לבין אומות העולם. אומות העולם אומרים: הקב"ה ברא את העולם כילו, הוא גדול כל כך ונכבד כל כך, עד כי הוא רם על כל גויים, וכבודו מתנשא על השמים. הוא איננו צריך להתעסק עם אנשים קטנים כמונו... האדם הוא כה קטן, עד שלא יתכן שאנפול לברוא עולם הגדול, מה שכל אחד מאתנו עושה... הוא מושיח על השמש ועל הירח, ועל דברים גדולים באמת. אולם עם ישראל טוענים נגדם: "מי כה'... המגבילה לשבת", הקב"ה גדול הרבה יותר ממה שאתם אומרים, הוא כה גדול, עד שלגביו גם להשפיל את מבטו אל השמים וזהו השפלת הראיה. ובכל זאת, הוא "משפילה לראות בשמים", גם לפי דבריהם הוא משפיל את עצמו אל השמים, ואם כן, אין הבדל זה גדול בין השמים לארץ, והוא "משפילה לראות בשמים ובארץ". כל דבר שנעשה בעולם נעשה בהשגחה פרטית מדוקדקת. כל דקירה מחט נעשית בהשגחה, ולפיכך מה שהיה צריך יוסף לסבול היע אליו, ומה שלא-מנוע מאתו. לרדת למצרים נכלל בגזרה, אולם להריח ריח רע, לא היה כלל לבק, ולכן ריח זה נמנע ממנו. רבי חיים שמואלביץ זצ"ל ישב שאלה זו באופן נוסף: נס שחיב להתרחש, מבאר רבי חיים, איננו מוכיח ליוסף על אהבת ה' אליו, רק על שווא, כביכול מיותר, מלמד על אהבת ה'. ונבאר את הדברים: ה"פני יהושע" מקשה אודות נס חנוכה: לשם מה צריך היה להתרחש נס פך השמן, הלא טומאה הותרה בציבור, ונתן היה אם כן, להדליק את המנורה גם בשמן שאינו טהור, ומדוע אפוא, עשה הקב"ה נס זה גדול, אשר הוא, לכאורה מיותר? תשובתו של ה"פני יהושע" היא, כדי להראות את חבתם של ישראל לפני הקב"ה, ועליו לרדת לעומק כוונתו. בשעה שנלחם דוד המלך עם גלית, נופל גלית קדימה, במקום לנפול אחורה מעצמת המכה, ובכך נחסכו לדוד אי אלו מטרים של ריצה על מנת לכרות את ראשו, וכי ללא הנס הזה לא היה דוד מסתדר? מדוע נעשה לו נס שהגו בלתי מוכרח? שאלה דומה נתן לשאול על הנס שנעשה למשה רבינו, שאמו יוכבד מניחה אותו בתבה ביאר, ובתיה בת פריעה מחפשת לו מניקת ולוקחת, על פי עצת מרים, את יוכבד אמו, ומעניקה לה תשלום על הסכמתה להניק את בנה, עצמה ובשרה. נס מופלא זה, נראה גם הוא כנס מיותר לכאורה. את התשובה לכך נבין על פי המשל הבא: כאשר אל רזה נחת מבנו, וריצה לתת לו דבר מה כדי להוכיח לו את אהבתו הרבה, הוא איננו נתון לו כבטי לאהבתו פרוסת לחם, אלא מעניק לו סוכריה או חפיסת שוקולד... שכן לחם נתן גם למי שלא אוהבים, ואלו סוכריה היא מוצר מותרות שאין חיבים לתת אותו. כלומר אהבה מתבטאת דוקא בדברי מותרות שאינם הכרחיים, בשעה שספיק הצרכים החיוניים אינו מבטא אהבה. הקב"ה רצה להראות לדוד המלך את אהבתו הגדולה אליו, וכל כך למה? דוד המלך על ידי שמואל, ולאחר מכן הצליח להרוג את גלית, הפרס שהובטח למי שיהרוג את גלית היה קבלת עושר רב מן המלך, וגם נתנת בת המלך לו לאשה. לאחר הריגת גלית, עפיה היתה לדוד מנוחת הנפש: הוא היה הופך לחתן המלך, מעמד להיות המלך הבא, ומלבד זאת- זוכה לעושר רב. אולם תחת כל אלו הוא מקבל רדיפות. הוא נמלט שוב ושוב מפני שאול המבקש להרוג, ועסוק ללא הרף בהסתתרות במערות שונות ובמלחמת השרדות. לכאורה עלול דוד לחשוב בליבו שהקב"ה, חלילה, איננו אוהב אותו... לפיכך אומר לו הקב"ה: אני אוהב אותך.

זמני שבת פרשת "וישב"

זמני שבת		חלוקת נחת	
תל אביב	ירושלים	תל אביב	ירושלים
5.16	5.15	3.33	3.32
5.49	5.54	4.16	4.00

חפירתו: "כח אסר י"

חלכה חשבונית

הלכות חנוכה

א. זמן הדלקת נרות החנוכה בצאת הכוכבים לא מאחרים ולא מקדימים, וצריך ליתן שמן בנרות שיעור שתדלוק חצי שעה אחר צאת הכוכבים. ומי שלא הדליק בתחלת הלילה, והגיע לביתו בשעה מאוחרת, וכל בני הבית כבר נרדמו, אם יכול להעיר אחד או שנים מבני הבית, כדי שישמעו ממנו ברכת "להדליק נר חנוכה", הנה מה טוב, ואם לאו, יברך וידליק נר חנוכה. ואסור לאכול סעודת קבע קודם הדלקת נרות חנוכה. וכן אסור להתחיל במלאכה קודם הדלקת נרות חנוכה. ויש להחמיר חצי שעה קודם זמן ההדלקה שלא לאכול סעודת קבע, דהיינו יותר מכביצה פת. אבל סעודת עראי ואכילת פירות ושתיית משקאות קלים מותר. ואפילו ללמוד תורה אסור משיגי זמנה.

ב. מי שהגיע לביתו בלילה בשעה מאוחרת בימי חנוכה, ולפניו מצות תפלת ערבית, ומצות הדלקת נר חנוכה, יקדים להתפלל תפלת ערבית, שתדיר ושאינו תדיר, תדיר קודם. ועוד שיש להקדים קריאת שמע שהיא דאורייתא, ואח"כ ידליק נר חנוכה, ויקיים פרסומי ניסא.

(חזן עובדיה)

המשך בעמ' אחרון

סיפור השבוע

אמחנו עם שמעל לייאוש, מעל לזמן, אמחנו מחזברים לכסא הכבוד, ומשם תבוא הישועה. שאול צבי הלך קצת לאיבוד, אבל בסוף נמצא אותו. אתה גדליה שלי תמשיך לעשות תענית דיבור וללמוד תורה, ותן לקב"ה לנהל את העולם לטובה ולברכה". 12 שנים קשות חלפו מאז נשאב שאול צבי, המכונה ג'ון סטיוארט, לקליפה החיצונית. שמעו שהוא עושה כסף גדול, שלהפעת שלו באיצטרדינזים מגיעים 50,000 צופים, שהוא מוכר מיליוני תקליטורים. השמועות היו בהחלט לא מתמיאות, ולא הוסיפו כבוד לחסידות, ולא כבוד למשפחת קופלמן. שבועיים לפני שנכנס ירחמיאל (בן משה שרא, בנו השלישי של גדליה) קופלמן למצוות, נכדו של ר' גדליה וינו של ר' שמריה-נתן, הוחלט במשפחה המורחבת לעשות "שבת-חתן" באווירה שונה, לצאת מירושלים ולחפש פינה יהודית חמה לנפש בה. בלי עין הרע, משפחת קופלמן על בניה, נכדיה וניניה, מנתה למעלה מ-150 נפשות, כן ירבו. לאחר ברורים ארוכים, החליט משה שרא קופלמן למקם את המשפחה במלון "נוף צפון" בעיירה צפונית המשקיפה לנוף מרהיב. פרק ג': הנסיעה מירושלים צפונה - עם שני אוטובוסים גדושים ושלושה סנדרים - היתה מרגשת ומרהיבה עבור הקופלמנים הגדולים והקטנים כאחד. ר' שמריה נתן הסבא-רבה נתן הוראה שיוצאים מיד אחרי תפילת שחרית, כדי להגיע מוקדם, ללא דפיקות לב מיותרות. הלכה זו הלכה. במלון "נוף צפון" חיכו לקופלמנים ולחתן בר-המצווה ירחמיאל תוך חיכוך ידיים בהנאה, סוף סוף מדובר בהכנסה נאה ביותר, עם אורחים נוחים וחביבים להפליא. תפילת ערבית של שבת-קודש היתה עשויה במחלצות האור של שבת-קודש, הפיוטים החסידיים בקעו מטרונותיהם בעדנה כובשת, ושטו אט אט כמו עלים ברוח אל רחובות העיירה הצפונית, וחזרו דרך החלונות הפתוחים למאות בתים שהיומרה השבתית לא היתה לחם חוקם. לבושי מחלצות מן המיטב של האופנה החסידי, התיישבו הקופלמנים על משפחותיהם הכבודות, סביב שולחנות חגיגיים ועמוסים כל טוב. כשהסבא-רבה ר' שמריה נתן נשא את קולו המחוספס בקידוש "ויכולו השמים... וכל צבאם" הדממה היתה מופתית. "אמן" ענו כולם, ואצו רצו לנטול ידיים. באותו מלון, אך לא באותו חדר אוכל, הרחק מן ההמון החסידי הסואן, היו ישובות משפחות קלופט את פילץ ולידיהם בחדר אוכל פרטי בקומה השניה של המלון. בעל בית המלון הילרי את שני האישים החשובים והצמדי להם שני מלצרים וערך עבורם ארוחת-ערב גורמה ארבע מנות עם קינוחי צמרת, אותה בישל והפיק בידיים אמנות השף המהולל והותיק של המלון גרשון גבעולי. למותר לציין, שהפילצים והקלופטים אכלו מזון משובח משאכלו הקופלמנים. נו טוב, הם גם שילמו יותר. כשחתן בר-המצווה ירחמיאל קופלמן החביב והשגון עלה - בליל שבת - לשאת את דרשתו הראשונה בפני אורחיו, עינו של הסבא ר' גדליה לא משו מלהביט בו. "אוי ריבנו של עולם" הרחיב בליבו, "כמה שירחמיאל הנכד המתוק שלי, דומה לבני הצעיר שאול צבי. אותם עינים ירוקות וחכמות, אותו חיוך שובב ואפילו סיגנון הדרשה המפולפלת ותנועות הידיים כל כך זהות". ר' גדליה מחה כמה דמעות עקשניות וזורבות מעיניו, וליבו נשרף מגעגועים לבנו שאול צבי, שנישאב אל הוואקום האמריקני, ומי יודע מה עולה בגורלו עכשיו?! בניו של ר' גדליה הבחינו שעננה של געגוע מעיבה על אביהם, והם ידעו למה. אבא אמנם היה שתקן גדול, התמיד בתענית דיבור, אבל עינו היו מדברות וצווקות: געגועים, כאב ותפילה לשובו של בן אהוב... הסבא-רבה ר' שמריה נתן, אף הוא קלט את ענות העצב שיעטפה את בנו ולחש על אוזנו ר' גדליה בני יקירי, עכשיו לא זמן לעצב, עכשיו שבת, עכשיו ירחמיאל נכדך, בן משה שרא, עולה בסולם התורה עד גנוי מרומים... ומי יודע בן אילי עוד נתבשר בקרוב בשורות טובות". ועוד כמה דמעות סרבניות גלשו להן מטה מטה, אל תוך זקנו האדיר של ר' גדליה ששמח מצד אחד, ובה כן העבר השני, כמו מטוטלת של שעון קיר. שבת בבוקר, השעה 10:30, בלובי, לאחר תפילת שחרית וקריאת התורה, עלה ירחמיאל חתן בר המצווה לשאת את דרשתו השניה. אגב, כאן המקום לציין, שהמנוח העממי להפריע לחתנים בדרשתם נמתק לחלוטין מן הפולקלור של הקופלמנים בהוראת הסבא הגדול ר' שמריה נתן, שטען "אין עוול יותר משווע מלעצור יהודי צעיר לשאת דברי תורה, ששקולים כנגד המצוות כולן".

המשך בשבוע הבא-באריכות המחבר הרב קובי לוי הי"ו

ניתן לשלוח סיפורים לרב קובי לוי לפקס: 09-8820166

המשך: ועכשיו, נשאיר את איתן קלופט ומאיר פילץ בבית הכנסת הקטן, ובפנה זרקור לסיפור אחר לגמרי שלא קשור לשני הגברים הממומים והפגועים. לא קשור אמרנו? אך בסופו של דבר חוט דקיק ושמימי עוטף את שני הסיפורים הללו לריקמה מופלאה של מוסר יהודי שתענוג לחוות אותו. שאול צבי קופלמן גדל כנער חסידי וירושלמי לכל דבר. הוא אהב ללמוד תורה, הוא אהב את הטיש של האדמו"ר, וקולו היה ערב ומלטף שהכל נהנו להאזין לו. האדמו"ר נהג לסמן לו לפני חצות בלילות שבת לפתוח בזמזומר החסידי הכל כך אהוב ומוכר, וכששאול צבי שאף אוויר לריאותיו לפני שפצח בשירה, היה ענן של שקט מהביל אופף את האולם הגדול, וכל תברו שניצבו ביציעים הגבוהים היו מביטים בו בקינאה בלתי מוסתרת. שאול צבי פשוט היה זמר, פייטן, ענק. קולו היה פורט על הנימים הכי דקים של הנשמה והיה מפעים לבבות עשויים אבן. היה מי שאמר שרק מלאכים שרים כמו שאול צבי. החיבה של האדמו"ר, הקירבה היתירה שהמשב"קים הקרינו כלפיו טיפחו וניפחו לו קצת את האגו. סופסוף להיות בן בית אצל האדמו"ר, ולהיות מוזמן לכל שמחה משפחתית סגורה שלו, היוותה אות של כבוד לעד החביב, שתהה בינו לבין עצמו, האם להקדיש חייו לחזנות ולשירה, או שמא לדבור בעמל התורה. הוא היה מוצלח בכה ובלכה, והבחירה? או הבחירה כל כך קשה. לילות ארוכים היה מעביר בשמיעת קלטות של גדולי החזנים והפייטנים. וגם שיריהם של זמרי-העל כוכבי ההווה היו שגורים היטב על לשונו. קצת לפני גיל 20 החליט שאול צבי שהמסיקה והשירה הם משאת חייו. לא, חלילה, שלא תטעו הוא לא התכוון לנטוש את עולם התורה, אבל הדגש יהיה מוסיקלי... רבות מחשבות בלב איש. בגיל 21 הוציא שאול צבי קופלמן את הדיסק הראשון שלו. התגובות היו נלהבות. מבין דבר טענו שיש חידוש מרענן במוסיקה שלו, שהיתה שילוב פנטסטי בין חזנות לשירה מודרנית. הדיסק נמכר גם בחו"ל בעשרות אלפי עותקים. אחר כך הגיעו הזמנות להופעות... לאביו של שאול צבי, ר' גדליה קופלמן, צרמה ההצלחה של בן הזקונים שלו. לר' גדליה היה איטלוו מצליח בפאתי אחת השכונות, וחמשת בניו הגדולים, היו תלמידי חכמים מובהקים שהרביצו תורה בשיבות חסידיות, ושם הטוב הלך לפניהם. "אוי כואב לי הלב" התאמר ר' גדליה בפני רעיתו "מה יש לשאול צבי לחפש באירופה ובארצות הברית? אוי כמה שאני חרד מן העתיד שלו..." חושיו החדים של ר' גדליה קופלמן לא הטעו אותו. ההצלחה הגדולה של שאול צבי התבררה ככשלון חינוכי צורב. כמה אנשי עסקים ממולחים בארה"ב שזיהו את פוטנציאל קולו המדהים של שאול צבי, הציעו לו להקליט מוסיקה ושירים שלא בדיוק - בלשון המעטה - הולמים את מחננו. גם כאן ההצלחה המדומה החלה להתגלגל, ולסחרר את הבחור החסידי... שכבר לא כל כך נראה חסידי. באיזהו שלב הכיפה הצטמצמה, הפיאות ננודו, אחר כך הכיפה נעלמה ועל גופו הוא עטה בגדי צבעונין. הפיתויים הססגוניים של העולם הגדול התחילו לשאוב את העלם החסידי לעתיד מסוכן. כשנודע לר' גדליה קופלמן שבנו הפך לזמר פופולרי ומבוקש, לא דווקא בקהילות הקודש, המכה היתה קשה מאד עבורו, והוא אחז בפך השתיקה. יותר מאוחר כשנודע לו ששאול צבי, שינה את שמו לשם לועזי ג'וני סטיוארט... הוא פשוט קרס. אך טבעי הדבר, שר' גדליה שלח שליחים ומסרים לבנו הקטן, שהוא מבקש שינתק מגע עם אחיו הגדולים ועם המשפחה המורחבת. "אינני רוצה שתקלקל את הנוער בחסידות שלנו, זה לא כבוד בשבילי שהנכדים שלי ינסו לחקות את השיגעונות שלך. כל עוד אתה שם, חי כזמר מופקר, שר שירים לא צנועים, אני מותר על התענוג להיות אבא שלך" אלה המסרים שהועברו לשאול צבי קופלמן, בעודו חסוי וחבו תחת השם ג'וני סטיוארט, כוכב מוסיקלי אמריקאי. בעקבות האובדן, ר' גדליה קופלמן קיבל על עצמו תענית דיבור. את האיטליה הוא העביר ליד שניים מנכדיו הגדולים, וכנס ללמוד תורה בשיבה החסידית בשכונתו. מעת לעת היה פוקד את בית אביו הקשיש ר' שמריה נתן, ומבכה את מר גורלו. "אבא, האמן לי, אני מרגיש כמו אב שכול, לא הייתי מאמין ששאול צבי ייסתף עם הזרם העכור של העולם, ינטוש את התורה והמצוות, וימתק עצמו מעולם החסידות". ר' שמריה נתן קופלמן אחז בידי בנו ר' גדליה, ואמר בלחש "גדליה שלי, יש צער חיוךך בינים וזה צער שלא נגמר עד זבולא בתרייתא. שאול צבי ילד טוב, ויהודים לא אומרים נושא.

לפרסום, לחקירת, ניתן לשלוח לפקס: 077-2182992 או למלפון: 03-6182992 חזרות וזעירות יתקבלו בברכה...

לח' יתקן ב' רבקה רבקה ב' אלנה אסתר סאחי, נו ב' שאן, לסיבה ב' סטטיסטיק הישוע ב' עולה רחל ב' פילץ עקב ב' רחל אסתר ב' רחל צבי ב' אלנה ר'ז

ניתן לתרום ל"חסידי ינו" בכרטיס אשראי בקו חישועות 03-6182992 ובבנק הדואר חשב' 3640582

עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעת...!

בשבת פיננו אותי לבית חולים עם לחצים בחזה, חיברו אותי לא.ק.ג. בהשהיה, ושם ראו בעיה בא.ק.ג. מיד העבירו אותי לטיפול נמרץ, ע"מ לעשות לי צנתור דחוף. בקשתי מבתי להעביר את השם שלי ל"חסדי ינון" שיעשו לי "פדיון נפש" דחוף. בסיעתא דשמיא בצנתור גילו שהכל כבר היה נקי, הכל עבר בשלום, והרופאים אמרו לי שהלב שלי תקין כמו בחור צעיר. ישתבח שמו!

צ.ט. רמת מנקה

בנינו היקר היה בבית ספר מסוים שלא היה לו טוב שם בכלל ואפילו עבר מסכת של התעללויות שם. ככל שניסינו להוציא אותו משם, לא הצלחנו. ולא הצלחנו למצא לו מקום טוב אחר. זה היה תהליך שהקשה עלינו המון. אז החלטנו לעשות לבן "פדיון נפש" על מנת שנצליח להעביר אותו לבית ספר אחר, שיהיה לו שם יותר טוב. לאחר תקופה קצרה לאחר הפדיון, בסיעתא דשמיא צץ לנו בפתאומיות מישהו שהחליט לעזור לנו, על מנת להעביר את הבן למקום אחר. ולאחר מבחנים מסוימים בסיעתא דשמיא, ב"ה מצאנו לו מקום טוב שגם קרוב לבית וגם ב"ה הילד פורח ומשגשג שם. תודה לבורא עולם, קטונתי מכל החסדים...

י.ביטון - מנהל תקנה

הבת שלי היקרה היתה בחדר לידה, היתה ירידה בדופק של העובר והרופאים אמרו שאם תוך דקות ספורות הדופק לא יתיצב יעברו מיד לחדר ניתוח על מנת לנתח אותה. באותו זמן התקשרתי בלחץ ל"אירגון חסדי ינון" על מנת שיעשו "פדיון נפש" לבת שלי. נאמר לי שמכיון שזה פיקוח נפש יעשו את הפדיון כמה שיותר מהר, תוך רבע שעה בערך. והנה זה פלא תוך רבע שעה בדיוק הכל הסתדר והתחיל תהליך לידה רגיל, וברוך השם נולד לנו נכד בריא ושלם, אין מילים להודות לבורא עולם, ולכם "חסדי ינון" שהיתם שליחים נאמנים...תזכו למצוות!

מ.מזמן-הור השרון

בתי בת 34 מזה שנים רוצה לעשות רשיון, ורק לאחרונה לקחה שיעורים. עשתה טסט ראשון ונכשלה. כאב לי עליה, היא כל כך השתדלה. בפעם השניה עשינו השתדלות בכון אחר, עשינו "פדיון נפש" "בחסדי ינון" והשבח לאל, היא עברה! תודה ה'!

ל. מהמליצה

מצאו אצלי פרפורים בלב, קצב לב לא סדיר. מאד חששתי שיגידו לי לעשות צינתור, או בדיקה פולשנית אחרת. גם ככה דאגתי למצב הבריאותי שלי, ובנוסף התווספה הדאגה הזאת לגבי המשך הטיפול, או יותר נכון פחד. הזמנתי "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" ולאחר מכן עשו לי עוד בדיקות. התוצאה היתה שאלה פעימות לב מוקדמות ולא מה שחששתי. אבן נגולה מעל "ליבי". תודה לבורא עולם.

ק

שז"ת חלכח

מאת הרב"ג שמואל יאיר הי"ד

מחבר ספר "סי לכרכום"
ויסוד של "לב ברכוב" ו"זכרונות זלחוב"

שאלה: האם מותר לבקר בבית הקברות בימי החנוכה?

תשובה: כתב המשנ"ב (סי' תרצ"ח סק"ח) שאע"פ שאסור בפורים לילך לקונן על הקבר, מכל מקום יכול האבל לילך לשם עם חזן ויאמר לו השכבה. אולם הגר"ח פלאג'י במועד לכל חי (סי' כו סי"א) והבן איש חי (פר' י"ט סכ"ג) כתבו שאף מי שיש לו יאר צייט בחנוכה לא ילך לבית הקברות. ובחזון עובדיה (עמ' יג) כתב שמדברי הגר"ח פלאג'י והבא"ח (הנ"ל) נראה שכל שכן שלא יעלו ביום השבעה או השלשים, מפני שמתעורר האבל לבכי ומספד כשרואה קברו של הנפטר, ואף בלא מקוננות, ולכן ידחה העליה לקבר לאחר ימי החנוכה. ובשו"ת שמש ומגן (ח"ד סי' סו) כתב שמנהג מרוקו וא"י לעלות לבית העלמין אף ביום השבעה והשלשים וביום השנה. וכן הוא מנהג ירושלים וכמו שכתב בנתיבי עם (סי' רכ).

שאלה: והאם מותר לבקר בדברי צדיקים בחנוכה?

תשובה: כתב הגר"ח פ' במועד לכל חי (סי' כו סי"א) שאין לילך בחנוכה להשתטח על קברי צדיקים בימי החנוכה. מאידך, הבן איש חי (פר' י"ט סכ"ג) והכה"ח (סי' תרע"א) התירו להשתטח על קברות צדיקים. וכתב הבן איש חי שהמנהג בבגדאד לילך על מצבת אדוננו יהושע כהן גדול. ע"כ.

המשך מטעמים לשולחן

אמנם הצלחתך בהריגת גלית עדין איננה מוכיחה זאת, מאחר וזהו נס הכרחי הדומה ל"לחם", שכן גלית חרף מערכות אלקים, אולם העובדה שגלית נופל לפני רגליך, היא הנס המיותר, לכאורה, הדומה ל"סוכריה", זוהי ההוכחה לאהבת ה'! גם הנס שהתרחש למשה רבנו מוכיח זאת. הצלת משה רבנו היא בגדר "לחם" הכרחי להצלת כלל ישראל, אולם העובדה שאמו היא זו שהניקה אותו, ועוד שלמו לה על כך טבין ותקילין, היא נס מיוחד המהווה "סוכריה" המוכיחה על אהבת ה'! כשיוסף הצדיק הולך לגלות הנוראה במצרים, הוא צועד לבדו ללא אב וללא אם, לענויים ולהשפלות קשים מנשוא, וכדי שידע כי גם בימים הללו מלוה אותו אהבת ה', נעשה לו נס שהינו בגדר "מותרות", נס שאינו הכרחי, באמצעות הערביים שנשאו צרי ולט. גם בחנוכה מתרחש מהלך דומה: הנצחון הגדול במלחמה עם היונים הוא ה"לחם", הוא היה נס הכרחי, מאחר שכמעט לא נותרו יהודים שומרי תורה ומצוות ששרדו את הנזרות הנוראות, ובדברי הרמב"ן בפרשת ויחי, שאלמלא החשמונאים כבר נשכחה תורה מישראל. אולם ה"סוכריה" והנס שאותו לא חיבים, הוא נס פח השמן! באמצעות הנס הזה מראה לנו הקב"ה את אהבתו הרבה אלינו. ומדוע כה חשוב לנו לראות את אהבת ה'? מאחר שהנס נעשה, כמו שנאמר (נחמיה ט, י): "ותעש לך שם כהיום הזה", כמו היום, שלפרקים הוא מאיר ולפרקים הוא חוזר ומאפיל... עוד עתיד לבוא חורבן... עוד יבואו אלפים שנה של אסונות, עוד תהיה אינקוזיציה... עוד עתידה להתרחש שואה, הנצחון על היונים לא ישמש כראיה לאהבת ה', מאחר והוא היה הכרחי ממש, באותם ימים קשים העתידים לבוא עלינו בגלל חטאנו, בהם נתקשה לראות את אהבת ה', נביט אחורה ונזכור את הנס ה"מיותר", לכאורה, שנעשה לנו, ונדע עד כמה הקב"ה אוהב אותנו באמת!

מאת הרב יאיר

ארגון "חסדי יגון"

עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה חוכח שפועל ישועות

פרטים בקו חישועות:

03-6182992

בואו לקבל מתנות!

חיתמו הוראת קבע

וקבלו מתנות:

תמונת מקורית מהצדיק, נר הבדלה,

גביע הנהרות לקידוש... ועוד..

לפרטים: **03-6182992**